

บทที่ 6

นักเขียนอเมริกันกลุ่ม “Controversial Writings” และกลุ่ม “Poetry”

กลุ่ม “Controversial Writings”

มีนักเขียนสำคัญดังนี้

Roger Williams (1603?-1683)

กลุ่ม “Poetry”

มีนักเขียนสำคัญดังนี้

- Anne Bradstreet (1612?-1672)
- Michael Wigglesworth (1631-1705)
- Edward Taylor (1645?-1729)

โรเจอร์ วิลเลียมส์ (Roger Williams, 1603?-1683)

ประวัติ

ปี ค.ศ. 1630 หลังจากโรเจอร์ วิลเลียมส์ เรียนจบจากมหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ (Cambridge University) ได้เดินทางมาที่แมสซาชูเซตส์โดยเป็นพระประจำที่เมืองพลีมัธและซาเล็ม แมวิลเลียมส์จะเป็นพิวริตันแต่เขาก็ไม่เห็นด้วยกับแนวปฏิบัติของพวกพิวริตัน โดยวิลเลียมส์เห็นว่าการที่ผู้อพยพมาตั้งถิ่นฐานในอเมริกาเพราะต้องการเสรีภาพทางศาสนา แต่พิวริตันเองกลับไม่ให้เสรีภาพใด ๆ แก่ชาวอาณานิคมที่เชื่อในนิกายต่างกับตน ดังนั้น วิลเลียมส์จึงมักวิจารณ์การกระทำที่ไม่ยุติธรรมของพวกพิวริตัน ในขณะเดียวกันเขาก็วิจารณ์พระเจ้าชาร์ลที่ 1 ว่า ทรงกระทำไม่ถูกต้อง เพราะพระองค์ได้ถือวิสาสะมอบที่ดินในอเมริกาให้แก่บริษัทแมสซาชูเซตส์เบย์แทนที่จะซื้อที่ดินผืนนี้จากพวกอินเดียนก่อนแล้วจึงมอบให้แก่บริษัท จากเหตุนี้สภาพิวริตันจึงตัดสินให้จับกุมวิลเลียมส์แล้วส่งกลับไปลงโทษที่อังกฤษ ด้วยเหตุนี้ในเดือนมกราคม ค.ศ. 1636 วิลเลียมส์และพวกจึงหนีออกจาก

ซาเล็มไปอาศัยอยู่กับพวกอินเดียนในป่าทางตะวันออกเฉียงใต้ของอาณานิคม
แมสซาชูเซตส์เบย์ ต่อมาเขาก็ได้ขอยืมที่ดินดังกล่าวจากอินเดียนและก่อตั้งเมืองโพรวิเดนซ์
(Providence) ในเดือนมิถุนายน ค.ศ. 1636

นอกจากกลุ่มของวิลเลียมส์ที่ไม่พอใจพวกพิวริตันที่แมสซาชูเซตส์แล้ว ยังมีกลุ่มอื่น ๆ อีก
ซึ่งก็ได้ออกจากอาณานิคมแมสซาชูเซตส์ไปตั้งถิ่นฐานในดินแดนทางตะวันออกเฉียงใต้ เช่นเดียวกับ
กับวิลเลียมส์ กลุ่มอื่น ๆ มีดังนี้

1. กลุ่มแอนน์ ฮัทชินสัน (Anne Hutchinson) เข้าตั้งถิ่นฐานที่พอร์ตsmouth (Porthmouth)
2. กลุ่มวิลเลียม ค็อดดิงตัน (William Coddington) เข้าตั้งถิ่นฐานที่นิวพอร์ต (Newport)
3. กลุ่มแซมมวล กอร์ตัน (Samuel Gorton) เข้าตั้งถิ่นฐานที่วอร์วิค (Warwick)

โรเจอร์ วิลเลียมส์ ต้องการให้ 4 ชุมชนรวมกัน ดังนั้น ในปี ค.ศ. 1643 เขาจึง
เดินทางเข้าเฝ้าพระเจ้าชาร์ลส์ที่ 1 ที่อังกฤษเพื่อทูลขอกฎบัตร (Charter) ปี ค.ศ. 1644
เมื่อได้รับกฎบัตรถือครองที่ดินทั้งหมดของโรดไอแลนด์จึงเดินทางกลับทวีปอเมริกาเหนือ
ในปี ค.ศ. 1647 โรเจอร์ วิลเลียมส์ ก็สามารถรวม 4 ชุมชนเป็นหนึ่งได้ ที่โรดไอแลนด์
วิลเลียมส์ได้ให้เสรีภาพทางศาสนาแก่ทุกคนและให้รัฐกับศาสนาแยกออกจากกัน ถือได้ว่า
ที่นี่เป็นการเริ่มต้นของระบอบประชาธิปไตย

ลักษณะงานเขียน

แม้ โรเจอร์ วิลเลียมส์ จะเชื่อว่าศาสนากับการเมืองควรแยกออกจากกัน แต่เขาก็
เช่นเดียวกับนักเขียนในยุคอาณานิคมอื่นๆ ที่เชื่อว่าพระเจ้าเป็นผู้ที่มีอำนาจสูงสุดซึ่งเป็น
แนวคิดหลักของวรรณกรรมในยุคนี้

ตัดตอนจาก "They see Gods Wonders that are call'd"

"They see Gods wonders that are call'd
Through dreadful Seas to passe,
In tearing winds and roaring seas,
And calmes as Smooth as glasse.
I have in Europes ships, off been
In King of terrours hand;
When all have cri'd, Now, now we sinck,

Yet God brought safe to land.
Alone' mongst Indians in Canoes,
Sometimes o're-turn'd, I have been
Half inch from death, in Ocean deepe
Gods wonders I have scene.

อธิบายคำศัพท์

คำศัพท์	ความหมาย
wonders	ความอัศจรรย์
tearing	ทำลาย
Canoes	เรือแคนูที่พวกอินเดียนใช้

สาระสำคัญ

ผลงานชิ้นนี้แสดงให้เห็นความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าซึ่งเป็นแนวความเชื่อของคนในสมัยอาณานิคม โดยพระเจ้าทำให้พวกเขารอดตายมาได้หลายครั้ง

แอนน์ แบริดสตรีท (Anne Bradstreet, 1612?-1672)

ประวัติ

แอนน์ แบริดสตรีท เกิดที่นอร์ธแธมตัน (Northampton) ประเทศอังกฤษ มาจากตระกูลดัดลีย์ (Dudley) จากการที่บิดา คือ โทมัส ดัดลีย์ (Thomas Dudley) เป็นผู้ดูแลทรัพย์สินสมบัติของท่านเอิร์ลแห่งลินคอล์น (Earl of Lincoln) ซึ่งเป็นพิวริตัน ทำให้แอนน์โตมากับหนังสือและอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดี ปี ค.ศ. 1628 แอนน์แต่งงานกับ โชมอน แบริดสตรีท ผู้จบการศึกษาจากมหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ และเป็นผู้ช่วยของบิดาเธอ ปี ค.ศ. 1630 ตระกูลดัดลีย์และตระกูลแบริดสตรีทได้เดินทางกับพวกพิวริตันไปยังนิวอิงแลนด์ด้วยเรืออราเบลลา (Arabella) ต่อมาสามีของแอนน์ได้รับเลือกเป็นผู้ว่าการและตำแหน่งอื่นๆ อีก คือ ผู้พิพากษา ตัวแทนประเทศอังกฤษ

เนื่องจากชีวิตที่อาณานิคมเต็มไปด้วยความยากลำบาก ชาวอาณานิคมจำนวนมากได้ล้มเจ็บและตาย กว่าที่ครอบครัวของแอนน์จะสามารถสร้างที่พักอาศัยได้ก็กินเวลาถึง 2 ปีแรกเริ่มพวกเขาตั้งหลักแหล่งที่นิวทาวน์ (Newtown) ปัจจุบัน คือ เคมบริดจ์ 4 ปีต่อมา

ได้ย้ายไปที่อิพสวิช (Ipswich) ซึ่งแม้จะอยู่ห่างไกลแต่พวกเขาก็พอใจเนื่องจากที่นี่มีบรรยากาศของการส่งเสริมความรู้ ตระกูลแบรดสตรีทเองมีหนังสือถึง 800 เล่ม ที่อิพสวิชแอนน์เริ่มเขียนอย่างจริงจัง แต่เมื่อเธอตีพิมพ์ถูกคนที่ 6 ครอบครัวก็ได้ย้ายไปอยู่ที่แอนโดเวอร์ (Andover) แอนน์มีบุตรทั้งหมด 8 คน เสียชีวิตในปี ค.ศ. 1672

ลักษณะงานเขียน

กล่าวได้ว่า แอนน์ แบรดสตรีท เป็นกวีหญิงคนแรกในอเมริกาขณะที่ยังเป็นอาณานิคมของอังกฤษ งานเขียนของเธอมักจะอยู่ในรูปของร้อยกรอง ซึ่งนับได้ว่าเป็นหลักฐานทางประวัติศาสตร์อเมริกันชิ้นหนึ่งเกี่ยวกับความเชื่ออย่างแรงกล้าต่อศาสนาลัทธิพิวริตัน จากผลงานของเธอที่ค้นพบแสดงให้เห็นว่าเธอเขียนผลงานเหล่านี้ในช่วงปี ค.ศ. 1632-1642 ปี ค.ศ. 1650 งานเขียนของแอนน์ได้รับการตีพิมพ์เป็นครั้งแรกในกรุงลอนดอนโดยใช้ชื่อเรื่องว่า *The Tenth Muses Lately Sprung Up in America By a Gentlewoman of Those Parts* ปี ค.ศ. 1678 ได้มีการแก้ไขปรับปรุงผลงานชิ้นนี้รวมทั้งได้เพิ่มโคลงที่ชื่อ "*Contemplations*" ผลงานที่แก้ไขปรับปรุงนี้ต่อมาได้ตีพิมพ์ที่บอสตันโดยใช้ชื่อเรื่องว่า *Several Poems Complied with Great Variety of Wit and Learning*

แม้พิจารณางานเขียนของแอนน์ส่วนใหญ่จะเห็นได้ว่าเธอมีศรัทธาอย่างแรงกล้าต่อศาสนาลัทธิพิวริตันที่ผูกพันกับชีวิตประจำวัน แต่วิธีการเขียนเธอจะใช้ภาษาสำนวนที่เรียบง่าย โดยมีเนื้อหาเกี่ยวกับชีวิตในครอบครัวหรือความสงสัยในศาสนาบางครั้ง วิธีการของเธอจะแตกต่างจากนักเขียนเกี่ยวกับศาสนาคนอื่น ๆ เช่น ไมเคิล วิกเกิลสเวิร์ธ (Michael Wigglesworth) ที่มักให้บรรยากาศที่เคร่งเครียด

นอกจากงานทางด้านศาสนาแล้วแอนน์ยังได้ผลิตงานประเภทที่เกี่ยวกับเรื่องพื้น ๆ เช่น ความรัก ความอ่อนไหว และธรรมชาติ อีกด้วย นับเป็นนักเขียนอเมริกันคนแรกที่ได้เขียนงานเบา ๆ และก็ได้ได้รับความสนใจอย่างยิ่ง

ผลงาน

- "*Contemplations*"
- "*The Prologue*" (เขียนในปี ค.ศ. 1650)
- *Some Verses on the Burning of Our House, July 10th 1666* (แอนน์เขียนบรรยายเมื่อเกิดเพลิงไหม้บ้านเธอ)
- "*The Author to Her Book*" (เขียนในปี ค.ศ. 1666)

- "To My Dear and Loving Husband" (1678)
- "A Letter to Her Husband" (1678)

970 "The Flesh and the Spirit"

In secret place where once I stood
 Close by the banks of Lacrim flood,¹
 I heard two sisters reason on
 Things that are past and things to come;
 One Flesh was called, who had her eye
 On worldly wealth and vanity;
 The other Spirit, who did rear
 Her thoughts unto a higher sphere:
 Sister, quoth Flesh, what liv'st thou on,
 Nothing but meditation?
 Doth contemplation feed thee so
 Regardlessly to let earth go?
 Can speculation satisfy,
 Notion without reality?
 Dost dream of things beyond the moon,
 And dost thou hope to dwell there soon?
 Hast treasures there laid up in store
 That all in th' world thou count'st but poor?
 Art fancy sick, or turn'd a sot
 To catch at shadows which are not?
 Come, come, I'll show unto thy sense,
 Industry hath its recompence.
 What canst desire, but thou may'st see

---

¹A river of tears (Latin *lacrimae*); related to the idea that life is a vale of tears.

True substance in variety?
Dost honor like? Acquire the same,
As some to their immortal fame:
And trophies to thy name erect
Which wearing time shall ne'er deject.
For riches dost thou long full sore?
Behold enough of precious store.
Earth hath more silver, pearls, and gold,
Than eyes can see or hands can hold.
Affect'st thou pleasure? Take thy fill,
Earth hath enough of what you will.
Then let not go what thou may'st find
For things unknown, only in mind.
Spirit: Be still thou unregenerate part,
Disturb no more my settled heart,
For I have vowed (and so will do)
Thee as a foe, still to pursue.
And combat with thee will and must,
Until I see thee laid in th' dust.
Sisters we are, yea, twins we be,
Yet deadly feud 'twixt thee and me:
For from one father are we not,
Thou by old Adam wast begot,
But my arise is from above,
Whence my dear Father I do love.
Thou speak'st me fair, but hat'st me sore,
Thy flatt'ring shows I'll trust no more.
How oft thy slave, hast thou me made,
When I believed what thou hast said,

And never had more cause of woe
Than when I did what thou bad'st do.
I'll stop mine ears at these thy charms,
And count them for my deadly harms.
Thy sinful pleasures I do hate,
Thy riches are to me no bait,
Thine honors due, nor will I love;
For my ambition lies above.
My greatest honor it shall be
When I am victor over thee,
And triumph shall with laurel head,
When thou my captive shalt be led;
How I do live, thou need'st not scoff,
For I have meet thou know'st not of;
The hidden manna I do eat,
The word of life it is my meat.
My thoughts do yield me more content
Than can thy hours in pleasure spent.
Nor are they shadows which I catch,
Nor fancies vain at which I snatch,
But reach at things that are so high,
Beyond thy dull capacity;
Eternal substance I do see,
With which enriched I would be:
Mine eye doth pierce the heavens and see
What is invisible to thee.
My garments are not silk nor gold,
Nor such like trash which earth doth hold,
But royal robes I shall have on,

More glorious than the glistering sun;
My crown nor diamonds, pearls, and gold,
But such as angels' heads enfold.
The city where I hope to dwell,²
There's none on earth can parallel;
The stately walls both high and strong
Are made of precious jasper stone;
The gates of pearl, both rich and clear,
And angels are for porters there;
The streets thereof transparent gold,
Such as no eye did e'er behold,
A crystal river there doth run,
Which doth proceed from the Lamb's throne:
Of life, there are the waters sure,
Which shall remain forever pure:
Nor sun, nor moon, they have no need,
For glory doth from God proceed:
No candle there, nor yet torchlight,
For there shall be no darksome night.
From sickness and infirmity,
For evermore they shall be free;
Nor withering age shall e'er come there,
But beauty shall be bright and clear;
This city pure is not for thee,
For things unclean there shall not be:
If I of Heaven may have my fill,
Take thou the world, and all that will.

---

²Bradstreet's description of the city follows the description of the heavenly New Jerusalem in Revelation 21 and 22.

อธิบายคำศัพท์

คำศัพท์	ความหมาย
lacrim	น้ำตา
Flesh	เนื้อหนัง (ในที่นี้คือ ร่างกาย)
vanity	ความหึงเหือ
Spirit	วิญญาณ (ในที่นี้คือ จิตใจ)
meditation	คิดคำนึง สมาธิ
contemplation	การครุ่นคิด
speculation	การกะประมาณหรือการคาดคะเน
sot	คนเิง
unregenerate	ต่ำต้อย
foe	ศัตรู
feud	ถกเถียง
laurel	ใบมะกอก
Lamb's throne	บัลลังก์ของพระเจ้า

สาระสำคัญ

ผลงานชิ้นนี้เป็นตัวอย่างผลงานของแอนน์ที่เกี่ยวกับศาสนา แอนน์มักจะมีความสงสัยบ่อยครั้งเกี่ยวกับคำสอนในศาสนา เช่น พระเจ้ามีจริงหรือเปล่า คัมภีร์ไบเบิลเป็นเรื่องจริงหรือเปล่า ความสงสัยของเธอได้ถูกบรรยายลงในผลงานชิ้นนี้โดยให้ร่างกายและวิญญาณโต้แย้งกัน ซึ่งแอนน์นำเนื้อหามาจากเนื้อความตอนหนึ่งของบทที่ 8 ในคำสอนของเซนต์ พอล (Saint Paul) ที่ให้แก่พวกโรมัน ผลงานชิ้นนี้อยู่ในรูปของโคลง บทละ 2 บรรทัด ๆ ละ 8 พยางค์ (octosyllabic couplet)

Thou ill-formed offspring of my feeble brain,
 Who after birth did'st by my side remain,
 Till snatched from thence by friends, less wise than true,
 Who thee abroad, exposed to public view,
 Made thee in rags, halting to th' press to trudge,
 Where errors were not lessened (all may judge).
 At thy return my blushing was not small,
 My rambling brat (in print) should mother call,
 I cast thee by as one unfit for light,
 Thy visage was so irksome in my sight;
 Yet being mine own, at length affection would
 Thy blemishes amend, if so I could:
 I washed thy face, but more defects I saw,
 And rubbing off a spot, still made a flaw.
 I stretched thy joints to make thee even feet,²
 Yet still thou run'st more hobbling than is meet;
 In better dress to trim thee was my mind,
 But nought save homespun cloth i'th' house I find.
 In this array, 'mongst vulgars³ mayst thou roam,
 In critics' hands, beware thou dost not come;
 And take thy way where yet thou art not known;
 If for thy father asked, say thou hadst none:

---

¹Bradstreet's brother-in-law took her poems to England, supposedly without her knowledge, where they were published in 1650. She therefore had no opportunity to correct errors of the press (line 6). Although she was embarrassed, she set about correcting her poems for a second edition.

²To make the meter (metrical feet) regular.

³Ignorant, indiscriminating readers.

And for thy mother, she alas is poor,
Which caused her thus to send thee out of door.

อธิบายคำศัพท์

คำศัพท์	ความหมาย
thou	ท่าน (เท่ากับ You)
ill-formed	แบบที่ไม่ดี พิการ
offspring	ผลผลิต
public	สาธารณชน ผู้อ่าน
rambling	ท่องเที่ยว
brat	ลูกชาย (ในที่นี้หมายถึงหนังสือ)
in print	ตีพิมพ์
blemishes	ข้อบกพร่อง
feet	เท้า จังหวะของโคลง
vulgar	คนธรรมดา
critic	นักวิจารณ์

สาระสำคัญ

ปี ค.ศ. 1650 พี่ชาย (หรือน้องชาย) ของแอนน์ได้นำผลงานร้อยกรองที่แอนน์เขียนไว้ไปตีพิมพ์ในอังกฤษโดยที่แอนน์ไม่ทราบ เธอจึงไม่มีโอกาสได้แก้ไขปรับปรุงให้ดีขึ้นก่อนที่จะนำไปพิมพ์ แอนน์จึงรู้สึกไม่สบายใจที่ผลงานของเธอได้ตีพิมพ์ออกมาทั้ง ๆ ที่มีข้อบกพร่อง ด้วยเหตุนี้เธอจึงเขียนงานชิ้นนี้เพื่อเป็นการอธิบายถึงสาเหตุการตีพิมพ์ผลงานที่มีข้อบกพร่องเหล่านั้น ในการนี้แอนน์ใช้วิธีเปรียบเทียบทางอ้อม (metaphor) โดยเธอเปรียบเทียบผลงานที่เธอเขียนเหมือนกับเป็นลูกชายของเธอเอง แม้ลูกชายจะพิการ (เท่ากับผลงานมีข้อบกพร่อง) เธอก็ยังรัก

จาก "To My Dear and Loving Husband"

If ever two were one, then surely we.
If ever man were loved by wife then thee;
If ever wife was happy in a man,
Compare with me, ye women, if you can.
I prize thy love more than whole mines of gold,
Or all the riches that the East doth hold.
My love is such that rivers cannot quench,
Nor ought but love from thee, give recompence.
Thy love is such I can no way repay,
The heavens reward thee manifold, I pray.
Then while we live, in love let's so persevere,
That when we live no more, we may live ever.

อธิบายคำศัพท์

คำศัพท์	ความหมาย
If ever two were one	ถ้าคน 2 คน รวมเป็นหนึ่ง
prize	ตีราคา
mine	เหมือง
riches that the East doth hold	ความร่ำรวยของโลกตะวันออก
quench	ดับ (ไฟ)
recompence	ทดแทน
the heavens	สวรรค์ (ในที่นี้หมายถึงพระเจ้า)
manifold	หลายเท่า

สาระสำคัญ

แอนน์ประพันธ์งานชิ้นนี้ในปี ค.ศ. 1678 ซึ่งเกี่ยวกับความรักระหว่างสามีภรรยา (ในที่นี้แอนน์หมายถึงสามีกับตัวเอง) โดยที่แอนน์ได้บรรยายให้ผู้อ่านได้เห็นความรักอันยิ่งใหญ่ที่เธอและสามีมีต่อกันและหวังว่าเมื่อเธอและสามีตายจากกันไปแล้ว ความรักระหว่างเธอกับสามีจะยังคงอยู่และเป็นอมตะ

၅၇၈ The Prologue

1.

To sing of wars, of captains, and of kings,
Of cities founded, commonwealths begun,¹
For my mean² pen are too superior things:
Or how they all, or each their dates have run,
Let poets and historians set these forth,
My obscure lines shall not so dim their worth.

2.

But when my wondering eyes and envious heart
Great Bartas'³ sugared lines do but read o'er,
Fool,⁴ I do grudge the Muses did not part
'Twixt him and me, that overfluent store;
A Bartas can do what a Bartas will,
But simple I, according to my skill.

3.

From schoolboy's tongue, no Rhetoric we expect,
Nor yet a sweet consort from broken strings,
Nor perfect beauty, where's a main defect:
My foolish, broken, blemished Muse so sings;
And this to mend, alas, no art is able,
'Cause Nature made it so irreparable.

---

¹Epics, such as Homer's *Iliad* and Virgil's *Aeneid*, dealt with war and were considered the highest form of literature; *The Aeneid* narrates the founding of Rome, originally a commonwealth.

²Humble.

³Guillaume du Bartas, a sixteenth-century French Protestant writer much admired by the Puritans, wrote *Divine Weeks and Works*, an epic on the creation that provided an encyclopedia of natural history.

⁴Fool that I am.

4.

Nor can I, like that fluent, sweet tongued Greek,
Who lisped at first, in future times speak plain.⁵
By art, he gladly found what he did seek,
A full requital of his striving pain:
Art can do much, but this maxim's most sure:
A weak or wounded brain admits no cure.

5.

I am obnoxious to each carping tongue
Who says my hand a needle better fits,
A poet's pen, all scorn I should thus wrong,
For such despite they cast on female wits:
If what I do prove well, it won't advance,
They'll say it's stolen, or else it was by chance.

6.

But sure the antique Greeks were far more mild,
Else of our sex why feigned they those nine,⁶
And poesy made Calliope's own child,
So 'mongst the rest, they placed the arts divine:
But this weak knot they will full soon untie,
The Greeks did nought but play the fool and lie.

7.

Let Greeks be Greeks, and women what they are,
Men have precedence, and still excel.

---

⁵the great Greek orator Demosthenes cured himself of stuttering.

⁶In Greek mythology, nine female Muses presided over the arts and sciences; Calliope was the muse of epic poetry.

It is but vain unjustly to wage war,
Men can do best, and women know it well;
Preeminence in all and each is yours;
Yet grant some small acknowledgement of ours.

8.

And oh, ye high flown quills that soar the skies,⁷
And ever with your prey, still catch your praise,
If e're you deign these lowly lines your eyes,
Give thyme or parsley wreath, I ask no bays;⁸
This mean and unrefined ore of mine
Will make your glistening gold but more to shine.

Contemplations

1.

Some time now past in the autumnal tide,
When Phoebus wanted but one hour to bed,
The trees all richly clad, yet void of pride,
Were gilded o'er by his rich golden head.
Their leaves and fruits seemed painted, but was true
Of green, of red, of yellow, mixed hue,¹
Rapt were my senses at this delectable view.

---

⁷Quill pens, with a pun on flight feathers.

⁸A great poet was traditionally crowned with bay leaves (laurel).

¹An hour before setting, Phoebus, the sun, brings out the autumn foliage so that it seems painted, although these colors are real.

2.

I wist not what to wish, yet sure thought I,
If so much excellence abide below,
How excellent is He that dwells on high,
Whose power and beauty by his works we know.
Sure he is goodness, wisdom, glory, light,
That hath this under world so richly dight:
More Heaven than Earth was here, no winter and no night.

3.

Then on a stately oak I cast mine eye,
Whose ruffling top the clouds seemed to aspire;
How long since thou wast in thine infancy?
Thy strength, and stature, more thy years admire,
Hath hundred winters passed since thou wast born?
Or thousand since thou brakest thy shell of horn?²
If so, all these as nought, eternity doth scorn.

4.

Then higher on the glistering Sun I gazed,
Whose beams was shaded by the leafy tree,
The more I looked, the more I grew amazed,
And softly said, "What glory's like to thee?"
Soul of this world, this universe's eye,
No wonder some made thee a deity:
Had I not better known, alas, the same had I.

---

²Acorn

5.

Thou as a bridegroom from thy chamber rushes,
 And as a strong man, joys to run a race;³
 The morn doth usher thee, with smiles and blushes;
 The earth reflects her glances in thy face.
 Birds, insects, animals with vegative,
 Thy heat from death and dullness doth revive:
 And in the darksome womb of fruitful nature dive.

6.

Thy swift annual and diurnal course,
 Thy daily straight and yearly oblique path,⁴
 Thy pleasing fervor and thy scorching force,
 All mortals here the feeling knowledge hath.
 Thy presence makes it day, thy absence night,
 Quaternals⁵ seasons caused by thy might:
 Hail creature, full of sweetness, beauty, and delight.

7.

Art thou so full of glory that no eye
 Hath strength, thy shining rays once to behold?
 And is thy splendid throne erect so high,
 As to approach it, can no earthly mould?
 How full of glory then must thy Creator be,

---

³Echoes Psalm 19:4-5.

⁴Following the Ptolemaic system, according to which the sun circled the earth, Bradstreet thinks of the sun passing straight across the sky every day, but facing the earth at a changing angle over the seasons of the year.

⁵A set of four.

Who gave this bright light luster unto thee?
Admired, adored for ever, be that Majesty.

8.

Silent alone, where none or saw, or heard,
In pathless paths I led my wandering feet;
My humble eyes to lofty skies I reared
To sing some song, my mazed Muse thought meet.
My great Creator I would magnify,
That nature had thus decked liberally:
But Ah, and Ah, again, my imbecility!⁶

9.

I heard the merry grasshopper then sing,
The black-clad cricket bear a second part;
They kept one tune and played on the same string,
Seeming to glory in their little art.
Shall creatures abject thus their voices raise,
And in their kind resound their Maker's praise,
Whilst I, as mute, can warble forth no higher lays?

10.

When present times look back in ages past,
And men in being fancy those are dead,
It makes things gone perpetually to last,
And calls back months and years that long since fled.
It makes a man more aged in conceit⁷

---

⁶Weakness.

⁷Imagination.

Than was Methuselah,⁶ or's grand-sire great,
While of their persons and their acts his mind doth treat.

11.

Sometimes in Eden fair, he seems to be,
Sees glorious Adam there made lord of all,
Fancies the apple, dangle on the tree,
That turned his sovereign to a naked thrall.
Who like a miscreant's driven from that place,
To get his bread with pain and sweat of face,
A penalty imposed on his backsliding race.

12.

Here sits our grandame in retired place,
And in her lap, her bloody Cain new-born;
The weeping imp oft looks her in the face,
Bewails his unknown hap and fate forlorn;
His mother sighs, to think of Paradise,
And how she lost her bliss, to be more wise,
Believing him that was, and is, Father of Lies.

13.

Here Cain and Abel come to sacrifice,
Fruits of the earth, and fatlings each do bring;
On Abel's gift the fire descends from skies,
But no such sign on false Cain's offering;

---

⁶Methuselah was supposed to have lived 969 years (Genesis 5:27). The following stanzas outline events narrated in Genesis: Adam's life in Eden and his fall (stanza 11), Eve's remorse for listening to Satan and forebodings about her first-born son, Cain (stanza 12), the rivalry between Cain and Abel, whose offering God preferred (stanza 13), Cain's murder of Abel and his consequent fear (stanza 14), Cain's punishment and building of the first city (stanza 15); see Genesis 1:26, 2:15-17, 3:1-7, 17-19, 23, 4:1-17.

With sullen hateful looks he goes his ways,
Hath thousand thoughts to end his brother's days,
Upon whose blood his future good he hopes to raise.

14.

There Abel keeps his sheep, no ill he thinks;
His brother comes, then acts his fratricide;
The virgin earth, of blood her first draught drinks,
But since that time she often hath been cloyed;
The wretch with ghastly face and dreadful mind
Thinks each he sees will serve him in his kind,
Though none on earth but kindred near then could he find.

15.

Who fancies not his looks now at the bar,
His face like death, his heart with horror fraught,
Nor malefactor ever felt like war,
When deep despair with wish of life hath fought,
Branded with guilt and crushed with treble woes,
A vagabond to Land of Nod he goes,
A city builds, that walls might him secure from foes.

16.

Who thinks not oft upon the Fathers' ages,
Their long descent, how nephews' sons they saw,
The starry observations of those sages,
And how their precepts to their sons were law,
How Adam sighed to see his progeny
Clothed all in his black sinful livery,
Who neither guilt nor yet the punishment could fly.

17.

Our life compare we with their length of days,
Who to the tenth of theirs doth now arrive?
And though thus short, we shorten many ways,
Living so little while we are alive;
In eating, drinking, sleeping, vain delight
So unawares comes on perpetual night,
And puts all pleasures vain unto eternal flight.

18.

When I behold the heavens as in their prime,
And then the earth (though old) still clad in green,
The stones and trees, insensible of time,
Nor age nor wrinkle on their front are seen;
If winter come, and greenness then do fade,
A spring returns, and they more youthful made;
But man grows old, lies down, remains where once he's laid.

19.

By birth more noble than those creatures all,
Yet seems by nature and by custom cursed,
No sooner born, but grief and care makes fall
That state obliterate he had at first:
Nor youth, nor strength, nor wisdom spring again,
Nor habitations long their names retain,
But in oblivion to the final day remain.

20.

Shall I then praise the heavens, the trees, the earth
Because their beauty and their strength last longer?

Shall I wish there, or never to had birth,
Because they're bigger, and their bodies stronger?
Nay, they shall darken, perish, fade and die,
And when unmade, so ever shall they lie,
But man was made for endless immortality.

21.

Under the cooling shadow of a stately elm,
Close sat I by a goodly river's side,
Where gliding streams the rocks did overwhelm;
A lonely place, with pleasures dignified.
I once that loved the shady woods so well,
Now thought the rivers did the trees excel,
And if the sun would ever shine, there would I dwell.

22.

While on the stealing stream I fixed mine eye,
Which to the longed-for ocean held its course,
I marked, nor crooks, nor rubs^b that there did lie
Could hinder ought, but still augment its force:
"O happy flood," quoth I, "that holds thy race
Till thou arrive at thy beloved place,
Nor is it rocks or shoals that can obstruct thy pace.

23.

Nor is't enough, that thou alone may'st slide,
But hundred brooks in thy clear waves do meet,
So hand in hand along with thee they glide

---

^bBends, nor obstacles.

To Thetis' house, where all embrace and greet:
Thou emblem true of what I count the best,
O could I lead my rivulets to rest,
So may we press to that vast mansion, ever blest."

24.

Ye fish, which in this liquid region 'bide,
That for each season, have your habitation,
Now salt, now fresh, where you think best to glide
To unknown coasts to give a visitation,
In lakes and ponds you leave your numerous fry;
So nature taught, and yet you know not why,
You watery folk that know not your felicity.

25.

Look how the wantons frisk to taste the air,
Then to the colder bottom straight they dive,
Eftsoon to Neptune's glassy hall repair
To see what trade the great ones there do drive,
Who forage o'er the spacious sea-green field,
And take the trembling prey before it yield,
Whose armor is their scales, their spreading fins their shield.

26.

While musing thus with contemplation fed,
And thousand fancies buzzing in my brain,
The sweet-tongued Philomel¹⁰ perched o'er my head,
And chanted forth a most melodious strain,

---

¹⁰ Philomel, the nightingale, is figurative here; nightingales were not native to New England.

Which rapt me so with wonder and delight,
I judged my hearing better than my sight,
And wished me wings with her a while to take my flight.

27.

“O merry bird,” said I, “that fears no snares,
That neither toils nor hoards up in thy barn,
Feels no sad thoughts, nor cruciating¹¹ cares
To gain more good or shun what might thee harm;
Thy clothes ne’er wear, thy meat is everywhere,
Thy bed a bough, thy drink the water clear,
Reminds¹² not what is past, nor what’s to come dost fear.

28.

“The dawning morn with songs thou dost prevent,¹³
Sets hundred notes unto thy feathered crew,
So each one tunes his pretty instrument,
And warbling out the old, begin anew,
And thus they pass their youth in summer season,
Then follow thee into a better region,
Where winter’s never felt by that sweet airy legion.”

29.

Man at the best a creature frail and vain,
In knowledge ignorant, in strength but weak,
Subject to sorrows, losses, sickness, pain,

---

¹¹Excruciating.

¹²Recalls.

¹³Anticipate

Each storm his state, his mind, his body break;
From some of these he never finds cessation,
But day or night, within, without, vexation,
Troubles from foes, from friends, from dearest, nearest relation.

30.

And yet this sinful creature, frail and vain,
This lump of wretchedness, of sin and sorrow,
This weather-beaten vessel wracked with pain,
Joys not in hope of an eternal morrow;
Nor all his losses, crosses and vexation,
In weight, in frequency and long duration
Can make him deeply groan for that divine translation.¹⁴

31.

The mariner that on smooth waves doth glide
Sings merrily and steers his bark with ease,
As if he had command of wind and tide,
And now becomes great master of the seas;
But suddenly a storm spoils all the sport,
And makes him long for a more quiet port,
Which 'gainst all adverse winds may serve for fort.

32.

So he that saileth in this world of pleasure,
Feeding on sweets, that never bit of th' sour,
That's full of friends, of honor, and of treasure,
Fond fool, he takes this earth ev'n for heav'n's bower.

---

¹⁴Transformation from mortal to immortal being.

But sad affliction comes and makes him see
Here's neither honor, wealth, or safety;
Only above is found all with security.

33.

O Time the fatal wrack of mortal things,
That draws oblivion's curtains over kings;
Their sumptuous monuments, men know them not,
Their names without a record are forgot,
Their parts, their ports, their pomp's all laid in th' dust;
Nor wit, nor gold, nor buildings scape time's rust;
But he whose name is graved in the white stone¹⁸
Shall last and shine when all of these are gone.

¶ In Memory of My Dear Grandchild

Elizabeth Bradstreet,

Who Deceased August, 1665,

Being a Year and Half Old¹

1.

Farewell dear babe, my heart's too much content,
Farewell sweet babe, the pleasure of mine eye,
Farewell fair flower that for a space was lent,
Then ta'en away unto eternity.

---

¹⁸One of the saved: "To him that overcometh will I give to eat of the hidden manna, and will give him a white stone, and in the stone a new name written, which no man knoweth saving he that receiveth it" (Revelation 2:17). This has a gloss in the Geneva Bible, the preferred version of the Puritans: "Such a stone signifieth here a token of God's favor and grace; also it was a sign that one was cleared in judgment."

¹Anne Bradstreet's daughter-in-law Mercy, Samuel's wife, gave birth to four children, three of whom were the subjects of this and the following elegies. Mercy herself died on September 6, 1669, aged twenty-eight.

Blest babe, why should I once bewail thy fate,
Or sigh thy days so soon were terminate
Sith thou art settled in an everlasting state.

2.

By nature trees do rot when they are grown,
And plums and apples throughly ripe do fall,
And corn and grass are in their season mown,
And time brings down what is both strong and tall.
But plants new set to be eradicate,
And buds new blown, to have so short a date,
Is by His hand alone that guides nature and fate.

¶ Here Follows Some Verses Upon the
Burning of Our House, July 10, 1666

In silent night when rest I took
For sorrow near I did not look,
I wakened was with thundering noise
And piteous shrieks of dreadful voice.
That fearful sound of "Fire!" and "Fire!"
Let no man know, is my desire.
I, starting up, the light did spy,
And to my God my heart did cry
To strengthen me in my distress
And not to leave me succorless,
Then, coming out, beheld a space¹
The flame consume my dwelling place.

---

¹For a short period of time.

And when I could no longer look,²
I blest His name that gave and took,
That laid my goods now in the dust,
Yea, so it was, and so 'twas just.
It was His own, it was not mine;
Far be it that I should repine.
He might of all justly bereft,
But yet sufficient for us left.
When by the ruins oft I passed,
By sorrowing eyes aside did cast
And here and there the places spy
Where oft sat and long did lie:
Here stood that trunk, and there that chest,
There lay that store I counted best.
My pleasant things in ashes lie,
And them behold no more shall I.
Under thy roof no guest shall sit,
Nor at thy table eat a bit.
No pleasant tale shall e'er be told,
Nor things recounted done of old.
No candle e'er shall shine in thee,
Nor bridegroom's voice e'er heard shall be.
In silence ever shalt thou lie
Adieu, Adieu, all's vanity.
Then straight I 'gin my heart to chide:
And did thy wealth on earth abide?
Didst fix thy hope on moldering dust?
The arm of flesh didst make thy trust?

---

²Echoes Jop 1:21: "The Lord gave, and the Lord hath taken away, blessed the name of the Lord."

Raise up thy thoughts above the sky
That dunghill mists away may fly.
Thou hast an house on high erect,
Framed by that mighty Architect,
With glory richly furnished,
Stands permanent, though this be fled.
It's purchased and paid for too
By Him who hath enough to do.
A price so vast as is unknown,
Yet by His gift is made thine own.
There's wealth enough, I need no more;
Farewell my pelf, farewell my store.
The world no longer let me love;
My hope and treasure lies above.

ไมเคิล วิกเกิลสเวิร์ธ (Michael Wigglesworth, 1631-1705)

ประวัติ

ปี ค.ศ. 1638 วิกเกิลสเวิร์ธ อพยพไปนิวอิงแลนด์เมื่ออายุเพียง 7 ปี ครอบครัวของเขาตั้งถิ่นฐานที่เมืองนิวเฮเวน (New Haven) ปี ค.ศ. 1656 วิกเกิลสเวิร์ธจบการศึกษาระดับปริญญาโท เขาเป็นผู้ที่มีความรู้ทั้งในด้านศาสนาและการแพทย์ วิกเกิลสเวิร์ธเป็นพระประจำที่เมืองซาเล็ม เคมบริดจ์และฮาร์ทฟอร์ด เมื่อจบการศึกษาระดับปริญญาโทเขาย้ายไปประจำที่เมืองมัลเดน (Malden) รัฐแมสซาชูเซตส์ วิกเกิลสเวิร์ธแต่งงาน 3 ครั้ง (ครั้งที่ 3 เมื่ออายุ 60 ปี) มีบุตร 8 คน

ลักษณะงานเขียน

ผลงานของวิกเกิลสเวิร์ธมักจะแสดงให้เห็นถึงความเชื่อในเรื่องบาปของคนอเมริกัน ในยุคอาณานิคมตามแนวความคิดของ จอห์น คัลวิน (John Calvin, 1509-1564) ซึ่งเป็นนักปฏิรูปศาสนานิกายโปรเตสแตนต์ชาวฝรั่งเศสโดยเชื่อในเรื่องของพรหมลิขิต และ

มนุษย์จะไต่บาปได้ก็ด้วยพระเมตตาของพระเจ้าเท่านั้น ในการเขียนวิกเกิลสเวอร์ธจะให้
บรรยากาศที่น่ากลัวเหมือนกับเป็นการเตือนให้ผู้อ่านต้องระวังตัวตลอดเวลา

ผลงาน

- *"The Day of Doom"* (เขียนใน ปี ค.ศ. 1662)

- *"God's Controversy with New England"* ผลงานชิ้นนี้เขียนใน ปี ค.ศ. 1662
แต่มาตีพิมพ์ในคริสต์ศตวรรษที่ 19

ตัดตอนจาก *"The Day of Doom"* (1666)

1.

Still was the night, Serene and Bright,
When all Men sleeping lay;
Calm was the season, and carnal reason
thought so 'twould last for ay.
Soul, take thine ease, let sorrow cease,
much good thou hast in store:
This was their Song, their Cups among,
the Evening before.

*The security
of the world
before Christ's
coming to
Judgement.
Luke 12:19*

2.

Wallowing in all kind of sin,
vil wretches lay secure:
The best of men had scarcely then
their Lamps kept in good ure.
Virgins unwise, who through disguise
amongst the best were number'd,
Had clos'd their eyes; yea, and the wise
through sloth and frailty slumber'd.

Mat. 25:5

3.

Like as of old, when Men grow bold
Gods' threatnings to contemn,
Who stopt their Ear, and would not hear,
When Mercy warned them:
But took their course, without remorse,
till God began to powre
Destruction the World upon
in a tempestuous showre.

Mat. 24 : 37,38

4.

They put away the evil day,
And drown'd their care and fears,
Till drown'd were they, and swept away
by vengeance unawares:
So at the last, whilst Men sleep fast
in their security,
Surpriz'd they are in such a snare
as cometh suddenly.

1 Thes. 5:8

5.

For at midnight brake forth a Light,
which turn'd the night to day,
And speedily an hideous cry
did all the world dismay.
Sinners awake, their hearts do ake,
trembling their loynes surprizeth;
Amaz'd with fear, by what they hear,
each one of them ariseth.

*The suddenness,
Majesty,
& Terror of
Christ's appearing,
Mat. 25:6
2 Pet. 3:10*

6.

They rush from Beds with giddy heads,
and to their windows run,
Viewing this light, which shines more bright
than doth the Noon-day Sun.

Mat. 24:29,30

Straightway appears (they see't with tears)
the Son of God most dread;
Who with his Train comes on amain
To Judge both Quick and Dead.

7.

Before his face the Heav'ns gave place,
and Skies are rent asunder,
With mighty voice, and hideous noise,
more terrible than Thunder.

2 Pet. 3:10

His brightness damps heav'ns glorious lamps
and makes them hide their heads.,
As if afraid and quite dismay'd,
they quit their wonted steads.

8.

Ye sons of men that durst contemn
the Threatnings of Gods Word,
How cheer you now? your hearts, I trow,
are thrill'd as with a sword.
Now Atheist blind, whose brutish mind
a God could never see,
Dost thou perceive, dost now believe,
that Christ thy Judge shall be?

9.

Stout Courages, (whose hardiness
could Death and Hell out-face)
Are you as bold now you behold
your Judge draw near apace?
They cry, no, no: Alas! and wo!
our Courage all is gone:
Our hardiness (fool hardiness)
hath us undone, undone.

10.

No heart so bold, but now grows cold
and almost dead with fear:
No eye so dry, but now can cry,
and pour out many a tear.
Earths Potentates and pow'rful States,
Captains and Men of Might
Are quite abasht, their courage dasht
at this most dreadful sight.

Rev. 6:16

11.

Mean men lament, great men do rent
their Robes, and tear their hair:
They do not spare their flesh to tear
through horrible despair.
All Kindreds wail: all hearts do fail:
horror the world doth fill
With weeping eyes, and loud out-cries,
yet knows not how to kill.

Mat. 24:30

12.

Some hide themselves in Caves and Delves,   *Rev. 6:15,16*
in places under ground:
Some rashly leap into the Deap,
to scape by being drown'd:
Some to the Rocks (O senseless blocks!)
and woody Mountains run,
That there they might this fearful sight,
and dreaded Presence shun.

13.

In vain do they to Mountains say,
Fall on us, and us hide
From Judges ire, more hot than fire,
for who may it abide?
No hiding place can from his Face,
sinners at all conceal,
Whose flaming Eyes hid things doth'spy,
and darkest things reveal.

14.

The Judge draws nigh, exalted high   *Mat. 25:13*
upon a lofty Throne,
Amidst the throng of Angels strong,
lo, Israel's Holy One!
The excellence of whose presence
and awful Majesty,
Amazeth Nature, and every Creature,
doth more than terrify.

15.

The Mountains smook, the Hills are shook,   *Rev. 6:14*
the Earth is rent and torn,
As if she should be clean dissolv'd,
or from the Center born.
The Sea doth roar, forsakes the shore,
and shrinks away for fear;
The wild Beasts flee into the Sea,
so soon as he draws near.

16.

Whose Glory bright, whose wondrous might,
whose Power Imperial,
So far surpass whatever was
in Realms Terrestrial;
That tongues of men (nor Angels pen)
cannot the same express,
And therefore I must pass it by,
lest speaking should transgress.

17.

Before his Throne a Trump is blown,   *1 Thes. 4:16*
Proclaiming th' Day of Doom: *Resurrection*
Forthwith he cries, *Ye Dead arise,*   *of the Dead.*
and unto Judgment come.   *John 5:28, 29*
No sooner said, but 'tis obey'd;
Sepulchers open'd are;
Dead Bodies all rise at his call,
and's mighty power declare.

18.

Both Sea and Land, at his Command,
their Dead at once surrender:
The Fire and Air constrained are
also their dead to tender.
The mighty word of this great Lord
links Body and Soul together
Both of the Just, and the unjust,
to part no more for ever.

19.

The same translates, from Mortal states
to Immortality,
All that survive, and be alive,
i'th' twinkling of an eye:
That so they may abide for ay
to endless weal or woe;
Both the Renate and Reprobate
are made to dy no more.

*The living
changed.
Luke. 20:36
1 cor. 15:52*

20.

His winged Hosts flie through all Coasts,
together gathering
Both good and bad, both quick and dead,
and all to Judgment bring.
Out of their holes those creeping Moles,
that hid themselves for fear,
By force they take, and quickly make
before the Judge appear.

*All brought
to judgement.
Mat. 24:31*

21.

Thus every one before the Throne
of Christ the Judge is brought,
Both righteous and impious
that good or ill had wrought.
A separation, and diff'ring station
by Christ appointed is
(To sinners sad) 'twixt good and bad,
'twixt Heirs of woe and bliss.

2 Cor. 5:10

*The Sheep
separated
from the
Goats.*

Mat. 25

22.

At Christ's right hand the Sheep do stand,
his holy Martyrs, who
For his dear Name suffering shame,
calamity and woe,
Like Champions stood, and with their Blood
their testimony sealed;
Whose innocence without offence,
to Christ their Judge appealed.

*Who are
Christ's
Sheep.*

Mat. 5:10,11

23.

Next unto whom there find a room
all Christ's afflicted ones,
Who being chastised, neither despised
nor sank amidst their groans:
Who by the Rod were turn'd to God,
and loved him the more,
Not murmuring nor quarrelling
when they were chast'ned sore.

Heb. 12:5,6,7

24.

Moreover, such as loved much,
that had not such a tryal,
As might constrain to so great pain,
and such deep self denial:
Yet ready wes the Cross to bear,
when Christ them call'd thereto,
And did rejoyce to hear his voice,
they're counted Sheep also.

Luke 7:41,47

25.

Christ's Flock of Lambs there also stands,
whose Father was weak, yet true;
And sound Believers (Gospel receivers)
whose Grace was small, but grew:
And then among an Infant throng
of Babes, for whom Christ dy'd;
Whom for his own, by wayes unknown
to men, he sanctify'd.

Joh. 21:15

Mat. 19:14

Joh. 3:3

26

All stand before their Saviour
in long white Robes yclad,
Their countenance full of pleasance,
appearing wondrous glad.
O glorious sight! Behold how bright
dust heaps are made to shine,
Conformed so their Lord unto,
whose Glory is Divine.

Rev. 6:11

Phil. 3:21

27.

At Christ's left hand the Goats do stand,
all whining hypocrites,
Who for self-ends did seem Christ's friends,
but foster'd guileful sprites;
Who Sheep resembled, but they dissembled
(their hearts were not sincere);
Who once did throng Christ's Lambs among,
but now must not come near.

*The Goats
described or
the several
sorts of
Reprobates on
the left hand.
Mat. 24:51*

28.

Apostates and Run-aways,
such as have Christ forsaken,
Of whom the Devil, with seven more evil,
hath fresh possession taken:
Sinners in grain, reserv'd to pain
and torments most severe:
Because' gainst light they sinn'd with spight,
are also placed there.

*Luk. 11:24,26
Heb. 6:4,5,6
Heb. 10:29*

29.

There also stand a num'rous band,
that no Profession made
Of Godliness, nor to redress
their wayes at all essay'd:
Who better knew, but (sinful Crew)
Gospel and Law despised;
Who all Christ's knocks withstood like blocks
and would not be advised.

*Luk. 12:47
Prov. 1:24,26
Joh. 3:19*

30.

Moreover, there with them appear
a number, numberless
Of great and small, vile wretches all,
that did Gods Law transgress:
Idolaters, false worshipper,
Prophaners of Gods Name,
Who not at all thereon did call,
or took in vain the same.

Gal. 3:10

1 Cor. 6:9

Rev. 21:8

31.

Blasphemers lewd, and Swearers shrewd,
Scoffers at Purity,
That hated God, contemn'd his Rod,
and lov'd Security;
Sabbath-polluters, Saints persecuters,
Presumptuous men and Proud,
Who never lov'd those that reprov'd;
all stand amongst this Crowd.

Exed. 20:7,8

2 Thes. 1:6,8,9

32.

Adulterers and Whoremongers
were there, with all unchast;
There Covetous, and Ravenous,
that Riches got too fast:
Who us'd vile ways themselves to raise
t' Estates and worldly wealth,
Oppression by, or Knavery,
by force, or fraud, or stealth.

Heb. 13:4

1 Cor. 6:10

33.

Moreover there together were
Children flagitious,
And Parents who did them undo
by Nurture vicious.
False-witness-bearers, and self-forswarers,
Murd'ers, and Men of blood,
Witches, Inchanters, and Ale-house-haunters,
beyond account there stood.

Zach. 5:3,4
Gal. 5:19,20,21

34.

Their place there find all Heathen blind,
that Natures light abused,
Although they had no tydings glad,
of Gospel-grace refused.
There stands all Nations and Generations
of Adam's Progeny,
Whom Christ redeem's d not, who Christ esteem'd not,
through Infidelity.

Rom. 2:13

38.

All silence keep, both Goats and sheep,
before the Judge's Throne:
With mild aspect to his Elect
then spake the Holy One:
My Sheep draw near, your Sentence hear,
which is to you no dread,
Who clearly now discern, and know
your sins are pardoned.

The Saints
cleared and
justified.

39.

'Twas meet that ye should judged be,
that so the world may spy
No cause of grudge, when as I Judge
and deal impartially.

2 cor. 5:10

Eccles. 3:17

Joh. 3:18

Know therefore all, both great and small,
the ground and reason why
Thesc Men do stand at my right hand,
and look so cheerfully.

40.

These Men be those my Father chose
before the worlds foundation,
And to me gave, that I should save
from Death and Condemnation.
For whose dear sake I flesh did take,
was of a Woman born,
And did inure my self t' indure,
unjust reproach and scorn.

Joh. 17:6

Eph. 1:4

41.

For them it was that I did pass
through sorrows many one:
That I drank up that bitter Cup,
which made me sigh and groan.
The Cross his pain I did sustain;
yea more, my Fathers ire
I underwent, my Blood I spent
to save them from Hell fire.

Rev. 1:5

42.

Thus I esteem'd, thus I redeem'd
 all these from every Nation,
 That' they may be (as now you see)
 a chosen Generation.
 What if ere-while they were as vile,
 and had as any be,
 And yet from all their guilt and thrall
 at once I set them free?

Eph. 2:1,3

43.

My grace to one is wrong to none:
 none can Election claim,
 Amongst all those their souls that lose,
 none can Rejection blame.
 He that may chuse, or else refuse,
 all men to save or spill,
 May this Man chuse, and that refuse,
 redeeming whom he will.

Mat. 20:13,15

Rom. 9:20,21

อธิบายคำศัพท์

คำศัพท์

for ay

in store

wallow

put away

snare

speedily

ake

train

ความหมาย

ตลอดไป (เท่ากับ forever)

สะสม

กลิ้งเกลือก

ผลักไส ไม่มีเยื่อใย

กับดัก

อย่างรวดเร็ว

เจ็บปวด

ข้าราชการที่ตามเสด็จ

quick

ผู้ที่มีชีวิต

atheist

คนนอกศาสนา (ในที่นี้หมายถึง คนที่ไม่เชื่อว่าพระเจ้ามีจริง)

grows cold

เย็นจับตัวหัวใจด้วยความกลัว

The Cross

ไม้กางเขนที่พระเยซูถูกตรึง

สาระสำคัญ

ผลงานชิ้นนี้กริประพันธ์ในปี ค.ศ. 1662 ได้แนวความคิดมาจากพระคัมภีร์ตอนที่เกี่ยวกับวันล้างโลก (The Day of Doom, Doomsday, the Day of the Last Judgement) ที่บรรยายว่าเมื่อถึงเวลาที่โลกเต็มไปด้วยมนุษย์ประกอบแต่ความชั่ว พระเจ้าจะทรงโปรดให้พระเยซู (Jesus Christ) เสด็จมายังโลกมนุษย์เพื่อทำการล้างโลก เมื่อถึงวันนั้นพระเยซูจะใช้อำนาจของพระองค์บังคับให้ทุกคนไม่ว่าจะเป็นหรือตายมาฟังคำพิพากษา สำหรับคนที่พระองค์ทรงเลือกไว้แล้วจะได้ไปสวรรค์ ส่วนคนชั่วซึ่งพระองค์ไม่ได้เลือกก็จะถูกสาปแช่งไปลงนรก วิกเกิลสเวิร์ธได้อาศัยแนวความคิดเขียนบทประพันธ์นี้เพื่อทำให้คนที่กระทำความชั่วเกิดความละอายเกรงกลัวต่อบาปที่ตนกระทำแล้วหันมาทำความดี วิกเกิลสเวิร์ธเปรียบคนดีเหมือนแกะและคนชั่วเหมือนแพะ กล่าวกันว่าในขณะที่พวกพิวริตันในอังกฤษอ่าน Paradise Lost ของมิลตัน พวกพิวริตันในอเมริกาจะอ่าน "The Day of Doom"

"The Day of Doom" เป็นงานที่ยาวมากเกือบ 800 บรรทัด ทั้งหมด 224 บท แต่ละบทมี 8 บรรทัด ผลงานนี้เป็นที่ชื่นชอบมากในสมัยอาณานิคม โดยเมื่อพิมพ์ออกครั้งแรกจำนวน 1,800 ชุด สามารถขายหมดภายใน 1 ปี กล่าวกันว่าถ้าต้องการจะเข้าใจความคิดของพวกพิวริตันเกี่ยวกับศาสนาควรจะอ่านงานชิ้นนี้

เอ็ดเวิร์ด เทย์เลอร์ (Edward Taylor, 1645?-1729)

ประวัติ

เอ็ดเวิร์ด เทย์เลอร์ เกิดที่เมืองโคเวนทรี (Coventry) ประเทศอังกฤษ ปี ค.ศ. 1668 เดินทางมาที่บอสตันขณะที่มีอายุประมาณ 22 หรือ 23 ปี พร้อมจดหมายแนะนำตัวได้ไปหา อินคริส มาเธอร์ (Increase Mather) และซอนซี ซึ่งเป็นอธิการบดีของมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด (President Chauncy of Harvard) เทย์เลอร์เรียนที่ฮาร์วาร์ดที่ๆ เขาแบ่งห้องพักกับแซมมวล ซีวอลล์ (Samuel Sewall) เมื่อจบการศึกษาในปี ค.ศ. 1671 เทย์เลอร์

ดำรงชีพด้วยการเป็นแพทย์และเป็นสงฆ์อยู่ที่เมืองเวสต์ฟิลด์ (Westfield) แมสซาชูเซตส์ ที่นี้เขาคำนวณชีวิตอย่างเรียบง่ายถึง 58 ปี แต่งงาน 2 ครั้ง มีบุตร 14 คน (ข้อมูลบางแห่งกล่าวว่าเทย์เลอร์มีบุตร 13 คน)

ลักษณะงานเขียน

ผลงานของ เอ็ดเวิร์ด เทย์เลอร์ ไม่เป็นที่รู้จักในสมัยที่เขามีชีวิตเนื่องจากเทย์เลอร์ตั้งใจเขียนผลงานเหล่านี้เป็นการส่วนตัว พร้อมกับสั่งให้ทำลายผลงานจำนวน 400 หน้า เมื่อเขาเสียชีวิตแล้ว แต่โชคดีที่ทายาทของเทย์เลอร์ไม่ได้ปฏิบัติตามแต่กลับส่งผลงานเหล่านี้ให้ห้องสมุดมหาวิทยาลัยเยล ปี ค.ศ. 1937 ได้มีการพบผลงานเหล่านี้ ต่อมาได้มีการแก้ไขปรับปรุงจนเสร็จสมบูรณ์ในปี ค.ศ. 1960 เพราะฉะนั้น กว่าผลงานของเทย์เลอร์จะได้รับการตีพิมพ์และเป็นที่รู้จักก็ประมาณ 200 ปี หลังจากเทย์เลอร์เสียชีวิตไปแล้ว โดย โทมัส เอ จอห์นสัน (Thomas A. Johnson) ตีพิมพ์ใน "New England Quarterly"

การที่ เอ็ดเวิร์ด เทย์เลอร์ ไม่ได้ตีพิมพ์ผลงานของตนในช่วงที่มีชีวิตนั้นอาจจะมาจากสาเหตุดังนี้ แม้ว่างานเขียนของเทย์เลอร์จะมีลักษณะการเขียนเพื่ออุทิศให้ศาสนาอย่างเคร่งครัดตามแบบของลัทธิพิวริตันซึ่งเขามักจะบรรยายถึงความสัมพันธ์ระหว่างพระเจ้ากับจิตวิญญาณ แต่ในการบรรยายเทย์เลอร์จะใช้อุปมาอุปมัย (imagery) ที่แตกต่างจากนักเขียนในยุคอาณานิคม คือ เทย์เลอร์มักจะใช้การเปรียบเทียบที่เรียกว่า "conceit" (หมายถึงการเปรียบเทียบที่ให้ภาพพจน์หรือภาพเปรียบเทียบ) การเขียนที่มีสำรตละแบบเอาจริงเอาจังโดยใช้การอุปมาอุปมัยที่หรูหราเช่นนี้ เรียกว่า แนวการเขียนแบบอภิปรัชญา (Metaphysical poetry) แนวการเขียนแบบอภิปรัชญานี้มีอิทธิพลมากต่อวรรณคดีอังกฤษในคริสต์ศตวรรษที่ 17 กวีที่มีชื่อเสียงในแนวนี้ เช่น ริชาร์ด แครสชอร์ (Richard Crashaw), จอร์จ เฮร์เบิร์ต (George Herbert), จอห์น ดันน์ (John Donne) ในผลงานของเทย์เลอร์ผู้อ่านมักจะพบการอุปมาอุปมัยเกี่ยวกับความฟุ่มเฟือยและอารมณ์ เช่น น้ำหอม เพชรพลอย เครื่องเทศ แท่นบูชา เครื่องดนตรี การใช้อุปมาอุปมัยเช่นนี้เป็นสิ่งที่พวกพิวริตันไม่ยอมรับและยังขัดกับภาพลักษณ์ของเทย์เลอร์ซึ่งเป็นพระด้วย นอกจากนี้เทย์เลอร์มักจะชอบใช้ภาพพจน์ที่เข้าใจได้ง่าย ซึ่งส่วนมากจะมาจากประสบการณ์ของเขาเอง เช่น แมงมุม ตัวต่อ

ผลงาน

- "The Preface" (เขียนในราวปี ค.ศ. 1682)
- "The Soul's Admiration"

- *"The Joy of Church Fellowship"*
- *"Upon a Wasp Chilled with Cold"*
- *"Upon a Spider Catching a Fly"*
- *"Husewifery"*
- *"The Ebb and Flow"*
- *"The Reflection"*
- *"The Experience"*
- *"What Love Is This"*
- *"Am I Thy God?"*
- *"I Kenning Through Astronomy"*
- *"Preparatory Meditations"*
- *"Meditation VIII"*
- *"The Glory of the Grace in the Church Let Out"*

ตัดตอนจาก "The Preface to God's Determination Touching His Elect"

Infinity, when all things it beheld,
 In Nothing, and of Nothing all did build,
 Upon what Base was fixed the Lathe wherein
 He turned this Globe and rigged it so trim?
 Who blew the Bellows of His Furnace Vast?
 Or held the Mould wherein the world was Cast?
 Who laid its Corner-Stone? Or whose Command?
 Where stand the Pillars upon which it stands?
 Who Lac'de and Filleted the earth so fine,
 With Rivers like green Ribbons Smaragdine?
 Who made the Sea's its Selvedge, and it locks
 Like a Quilt ball within a Silver Box?
 Who Spread its Canopy? Or Curtains Spun?
 Who in this Bowling Alley bowled the Sun?

Who made it always when it rises, set:
To go at once both down, and up to get?
Who the Curtain rods made for this Tapestry?
Who hung the Twinckling Lanthorns in the Sky?
Who? who did this? or who is he? Why, know
It's Onely Might Almighty this did doe.
His hand hath made this noble work which Sands
His Glorious Handiwork not made by hands.
Who spake all things from nothing; and with ease
Can speake all things to nothing, if He please.
Whose Little finger at His pleasure Can
Out mete ten thousand worlds with halfe a Span:
Whose Might Almighty can by half a looks
Root up the rocks and rock the hills by th' roots.
Can take this mighty World up in His hande.
And shake it like a Squitchen or a Wand.
Whose single Frown will make the Heavens shake.
Like as an aspen leafe the Winde makes quake.
Oh! what a might is this Whose single frown
Doth shake the world as it would shake it down?
Which All from Nothing set, from nothing, All;
Hath All on Nothing set, lets Nothing fall.
Gave all to nothing Man indeed, whereby
Through nothing man all might Him Glorify.
In Nothing then imbosst the brightest Gem
More pretious than all pretiousness in them.
But Nothing man did throw down all by Sin:
And darkened that lightsom Gem in him.
That now His Brightest Diamond is grown
Darker by far than any Coalpit Stone.

อธิบายคำศัพท์

คำศัพท์	ความหมาย
infinity	จำนวนมากมายจนนับไม่ถ้วน
lathe	เครื่องกลึง
riggal	ขัดเกลา
bellow	สูบลม
furnace	เตาสำหรับหลอมโลหะ
fillet	ริบบิ้นหรือเชือกผูกผม
selvedge	รอยหยักริมขอบ
quilt	ผ้านวม
canopy	พากฟ้า
spake	เท้ากับ spoke

สาระสำคัญ

บทประพันธ์ชิ้นนี้เขียนในปี ค.ศ 1682 อยู่ในรูปของโคลงที่มี 2 บรรทัดๆ ละ 5 จังหวะๆ ละ 2 พยางค์ (iambic pentameter couplets) ผลงานชิ้นนี้ได้แสดงให้เห็นถึงแนวความคิดแบบพิวริตันที่ยอมรับอำนาจอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าที่มีอยู่เหนือมนุษย์และธรรมชาติ เทย์เลอร์ได้กล่าวยกย่องสรรเสริญพระเจ้าในฐานะผู้สร้างและผู้ทำลายโดยพระองค์สร้างจาก “สิ่งที่มีมีเลข” ให้เป็น “สิ่งอันนับจำนวนมิถ้วน” นอกจากนี้เทย์เลอร์ยังได้เปรียบเทียบงานอันสวยงามซึ่งเกิดจากพลาณภาพอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้กับงานอันต่ำต้อยของมนุษย์ซึ่งดูไร้ความหมายอย่างสิ้นเชิง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อมนุษย์ยังมีบาปดั้งเดิม

ในงานชิ้นนี้ผู้อ่านจะได้เห็นแนวความคิดแบบอภิปรัชญา และเทย์เลอร์มักจะใช้ภาพพจน์ที่ทูทราเมื่อพูดถึงจักรวาลอันลึลับที่พระเจ้าเป็นผู้สร้างขึ้นซึ่งมนุษย์ไม่สามารถติดต่อกับพระเจ้าได้ เช่น รอยหยักของขอบโลกเหมือนกับลูกไม้ประดับอันสวยงาม

จาก “Upon a Spider Catching a Fly”

Thou sorrow, venom Elfe,
Is this thy play,
To spin a web out of thyselfe

To Catch a Fly?

For Why?

I saw a pettish wasp

Fall foule therein. ♪

Whom yet thy Whorle pins did not clasp

Lest he should fling

His sting.

But as affraid, remote

Didst stand hereat

And with thy little fingers stroke

And gently tap

His back.

Thus gently him didst treate

Lest he should pet,

And in a froppish, waspish heate

Should greatly fret

Thy net.

Whereas the silly Fly,

Caught by its leg

Thou by the throate tookst hastily

And hinde the head

Bite Dead.

This goes to pot, that not

Nature doth call.

Strive not above what strength hath got

Lest in the brawl
Thou fall.

This Frey seems thus to us.
Hells Spider gets #
His intrails spun to whip Cords thus
And wove to nets
And sets.

To tangle Adams race
In's stratigems
To their Destructions, spoil'd, made base
By venom things
Damn'd Sins.

But mighty, Gracious Lord
Communicate
Thy Grace to breake the Cord, afford
Us Glorys Gate
And State.

We'l Nightingale sing like
When percht on high
In Glories Cage, they glory, bright,
And thankfully,
For joy.

อธิบายคำศัพท์

คำศัพท์	ความหมาย
thou	เท่ากับ you
venom	เต็มไปด้วยพิษ
Elfe	สัตว์โลก
spin	ชักใย
Fly	แมลงวัน
wasp	ตัวต่อ
sting	เหล็กไน
brawle	ความยากลำบาก
Frey	การต่อสู้
Adams race	ลูกหลานที่สืบเชื้อสายจากอิฟกับอดัม
gracious	แห่งเมตตา

สาระสำคัญ

เอ็ดเวิร์ด เทย์เลอร์ ประพันธ์โคลงบทนี้จากประสบการณ์ที่เห็นแมงมุมชักใยดักจับเหยื่อ โดยเทย์เลอร์สังเกตเห็นความแตกต่างของเหยื่อสองชนิด คือ ตัวต่อกับแมลงวัน สิ่งเหล่านี้บันดาลใจให้เขาประพันธ์โคลงนี้ขึ้นมา เพื่อเป็นอุทาหรณ์ให้กับผู้อ่านโดยเฉพาะพวกพิวริตัน เมื่ออ่านโดยผิวเผินจะเห็นว่าโคลงนี้พื้น ๆ และง่าย ๆ เกี่ยวกับแมงมุม แมลงวันและตัวต่อเท่านั้น แต่เมื่อพิจารณาให้ลึกซึ้งจะเห็นว่าโคลงบทนี้มีเนื้อหาที่จริงจังซึ่งเกี่ยวกับความเชื่อในศาสนา

โคลงบทนี้มีลักษณะคล้ายนิทานอีสป เพราะใช้สัตว์เป็นตัวละครสอนปรัชญาชีวิตให้กับผู้อ่าน ในที่นี้ก็กล่าวถึงแมงมุมชักใยเพื่อจะดักเหยื่อ เหยื่อตัวแรก คือ ตัวต่อ แต่แมงมุมไม่ค่อยกล้า หรือถ้าจะจับก็ต้องระมัดระวังเต็มที่ไม่ให้ตัวต่อรู้ตัว เพราะตัวต่อมีเหล็กไนที่จะป้องกันตัวเองซึ่งอาจทำให้แมงมุมได้รับบาดเจ็บหรือโยอาจถูกทำลาย เหยื่อต่อมา คือ แมลงวัน เมื่อแมงมุมเห็นว่าเหยื่อ คือ แมลงวัน ก็ไม่รอช้าตรงรี่เข้าไปกักกินทันที การที่แมงมุมไม่กลัวแมลงวันเพราะแมลงวันไม่มีพิษสงอะไร เมื่อถึงตอนนี้ก็วิได้แทรกสฤภษิตให้ผู้อ่านว่าถ้าจะต้องต่อสู้หรือทำอะไรแล้วไม่ควรจะต่อสู้ หรือทำอะไรให้เหนือกำลังตนเองเหมือนดังแมงมุมที่รู้จักกำลังของตนเองดีว่า ถ้าจะจับตัวต่อต้องระมัดระวังเพราะตัวต่อมีพิษสง เพราะฉะนั้นจึงพอใจที่จะจับแมลงวันมากกว่า

เมื่อผู้อ่านพิจารณาโคลงบทนี้ให้ลึกซึ้งจะเห็นได้ชัดว่า กวีต้องการจะแสดงให้เห็นว่า
ใยแมงมุมก็เหมือนกับสิ่งยั่วยวน ซึ่งนรกสร้างสิ่งยั่วยวนนี้เพื่อหลอกล่อให้มนุษย์ทำบาป ถ้า
ผู้ใดสามารถต่อต้านสิ่งยั่วยวนได้ก็เปรียบเสมือนตัวต่อ ส่วนแมลงวันก็เปรียบเสมือน
กับคนที่อ่อนแอ ถ้าผู้ใดสามารถเอาชนะสิ่งยั่วยวนได้ผู้นั้นก็จะได้ไปสวรรค์ และมีความสุข
ตลอดไป

จาก "Huswifery"

Make me, O Lord, thy Spin (n) ing Wheels compleate.
Thy Holy Worde my Distaff make for mee.
Make mine Affections thy Swift Flyers neate
And make my Soule thy holy Spoole to bee.
My Conversation make to be thy Reelee
And reele the yam thereon spun of thy Wheele.

Make me thy Loom then, knit therein this Twine:
And make thy Holy Spirit, Lord, winde quills:
Then weave the Web thyselfe. The yam is fine.
Thine Ordinances make my Fulling Mills.
Then dy the same in Heavenly Colours Choice,
All pinkt with varnisht Flowers of Paradise.

Then cloath therewith mine Understanding, Will,
Affections, Judgment, Conscience, Memory
My Words, and Actions, that their shine may fill
My wayes with glory and thee glorify.
Then mine apparell shall display before yee
That I am Cloathd in Holy robes for glory.

၅၇၈ "The Soul's Admiration"

What, I such praises sing! How can it be?

Shall I in heaven sing?

What, I, that scarce durst hope to see,

Lord, such a thing?

Though nothing is too hard for Thee,

One hope hereof seems hard to me.

What, can I ever tune those melodies,

Who have no tune at all,

Not knowing where to stop nor rise,

Nor when to fall?

To sing Thy Praise I am unfit;

I have not learned my gamut yet.

But should these praises on stringed instruments

Be sweetly tuned? I find

I nonplussed am, for no consents

I ever mind.

My tongue is neither quill nor bow,

Nor can my fingers quavers show.

But was it otherwise, I have no kit;

Which though I had, I could

Not tune the strings, which soon would slip

Though others should.

But should they not, I cannot play,

But for an F should strike an A.

And should Thy praise upon wind instruments

Sound all O'er heaven shrill?

My breath will hardly through such vents

A whistle fill.

Which though it should, it's past my spell

By stops and falls to sound it well.

How should I then join in such exercise?

One sight of Thee'll entice

Mine eyes to heft, whose ecstasies

Will stop my voice.

Hereby mine eyes will bind my tongue

Unless Thou, Lord, do cut the thong.

What use of useless me then there, poor snake?

There saints and angels sing

Thy praise in full career, which make

The heavens to ring.

Yet if Thou wilt, Thou canst me raise

With angels bright to sing Thy praise.

¶ Meditation. Joh.6.51 I am the Living Bread.

I kening through Astronomy Divine

The Worlds bright Battlement, wherein I spy

A Golden Path my Pensill cannot line,

From that bright Throne unto my Threshold ly.

And while my puzzled thoughts about it pore

I finde the Bread of Life in't at my doore.

When that this Bird of Paradise put in
This Wicker Cage (my Corps) to tweedle praise
Had peckt the Fruite forbad: and so did fling
Away its Food; and lost its golden dayes;
It fell in to Celestiall Famine sore
And never could attain a morsell more.

Alas! alas! Poore Bird, what wilt thou doe?
The Creatures field no food for Soulse're gave.
And if thou knock at Angells doers they show
An Empty Barrell: they no soul bread have.
Alas! Poore Bird the Worlds White Loafe is done.
And cannot yield thee here the smallest Crumb.

In this sad state, Gods Tender Bowells run
Out streams of Grace: And he to end all strife
The Purest Wheate in Heaven, his deare-dear Son
Grinds, and kneads up into this Bread of Life.
Which Bread of Life from Heaven down came and stands
Disht on thy Table up by Angells Hands.

Did God mould up this Bread in Heaven, and bake,
Which from his Table came, and to thine goeth?
Doth he bespeake thee thus, This Soule Bread take.
Come Eat thy fill of this thy Gods White Loafe?
Its Food too fine for Angells, yet come, take
And Eat thy fill. Its Heavens Sugar Cake.

What Grace is this knead in this Loafe? This thing
Souls are but petty things it to admire.

Yee Angells, help: This fill would to the brim
Heav'ns whelm'd-down Chrystall meelee Bowle, yea and higher.
This Bread of Life dropt in thy mouth, doth Cry.
Eate, Eate me, Soul, and thou shalt never dy.

¶ The Experience

Oh! that I always breath'd in such an aire,
As I suckt in, feeding on sweet Content!
Disht up unto my Soul ev'n in that pray're
Pour'de out to God over last Sacrament.
What Beam of Light wrapt up my sight to finde
Me neerer God than ere Came in my minde?

Most strange it was! But yet more strange that shine
Which filld my Soul then to the brim to spy
My Nature with thy Nature all Divine
Together joyn'd in Him thats Thou, and I.
Flesh of my Flesh, Bone of my Bone. There's run
They Godhead, and my Manhood in thy son.

Oh! that that Flame which thou didst on me Cast
Might me enflame, and Lighten ery where.

Then Heaven to me would be less at last
So much of heaven I should have while here.
Oh! Sweet though Short! Ile not forget the same.
My neerness, Lord to thee did me Enflame.

I'le Claim my Right: Give place, ye Angells Bright.

Ye further from the Godhead stande than I.

My Nature is your Lord; and doth Unite

Better than Yours unto the Deity.

Gods Throne is first and mine is next: to you

Onely the place of Waiting men is due.

Oh! that my Heart, thy Golden Harp might bee

Well tun'd by Glorious Grace, that e'ry string

Screw'd to the highest pitch, might unto thee

All Praises wrapt in sweetest Musick bring.

I Praise thee, Lord, and better Praise thee would

If what I had, my heart might ever hold.